

Vandet, en halvrund Udvidelse af den ellers smalle Strandbred, der her skød sig ind mellem et Par høje, stejle Bakkeskrænter. „Kirken“ kaldtes Pladsen af Egnens Folk, fordi de paastod, at den mindede dem om en Korrunding. En gammel sorttjæret Baad stod opskudt paa Stranden, og i denne havde allerede alle Pigerne anbragt sig i tætte Rækker paa Tofter og langs Ræling, mens Karlene havde lejret sig rundt om i Sandet. Hansine og hendes Veninder havde faaet Plads yderst ude i Baadens Forstavn, der vendte ud imod Vandet, hvor der endnu gik lidt Sø efter forudgaaende Dages Uvejr, — og denne Samling af forskelligt farvede Kjoler og broget besatte Sommerhatte tog sig i Solnedgangsskæret helt malerisk ud mod Strandens hvide Sand og Fjordens dybtblaa, ligesom blodblandede Bølger.

Efterhaanden ankom nu ogsaa hele det øvrige Følge og tog Plads rundt om paa Skraaningerne. Til allersidst — og modtaget med Jubel — viste „Gammel-Erik“ sig paa sin Krykke, humpende lyksaligt smilende ned ad Stien med sit krumme Ben og sin syge Fod, der med de mange omviklede Klude ganske lignede et Svøbelsebarn.

Denne gamle Mand, der var Byens Stolthed og Kæledægge, havde en Historie, som i korte